

i fremmede Stalde eller andre Samlingssteder for Kreaturer til Udsørsel eller i andet Djemed." Nu sige de to ærede Medlemmer: Lad Befolkningen selv om det; efterhaanden er man vaagnet og har faaet Opmærksomheden henvendt paa Tuberkulosen, lad os faa dem frem, lad dem kun komme paa Markederne. Det forekommer mig dog lidet tiltalende at lade et Dyr, der i en for Ejerens kendelig Grad er sygt og smittet af Tuberkulose, saaledes føre frem for Offentligheden paa Markeder, Dyrskuer, paa fremmede eller fælles Græsgange, i fremmede Stalde eller andre Samlingssteder for Kreaturer. Det forekommer mig lidet hensigtsmæssigt, og det forekommer mig, at det i alt Fald maa siges at være til Gavn, at man offentlig henleder Opmærksomheden paa den Sag og siger: Det maa I ikke gøre. Man forbyder jo ikke vedkommende at sælge Dyrene til Slagtning, naar det overhovedet er tjenligt til Slagtning — denne skal jo ske under behørig Kontrol — saa det forekommer mig, at det virkelig ikke kan siges at være et Formynderstab for Landbruget. Skulde det være et Formynderstab, saa maatte man sige, at hele det Tilsyn, der gennem denne Lov udøves med Husdyrene, dels Evangen til at slaa ned og dels Forslangendet om, at Dyrene skulle helbredes, er et Formynderstab for Landbruget. Et Lovforslag som dette maa altid mere eller mindre kunne karakteriseres som et Formynderstab, men det er i den almene Interesse, at det sker, og Landbruget vilde være daarlignende tjent med, om man ikke vilde bestæftige sig med det paa den Maade. Jeg tror altsaa ikke, at de ærede Medlemmer have Ret i, at Stykket under Litra a. bør udgaa. Det næste Par Forslag er en Følge af Vædringsforslaget under Nr. 24. Vædringsforslaget under Nr. 27 har jeg intet at erindre imod, jeg skal dog forbeholde mig en nærmere Redaktion af det. Det samme gælder Vædringsforslaget under Nr. 28. Jeg skal gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at man har rettet "Smittot" det ene Sted i Paragraffen, men ladet det staa det andet Sted; det maa man altsaa være opmærksom paa. Det er sket i det første Stykke, det maa ogsaa ske i det tredje. Vædringsforslaget under Nr. 29 er en meget gammel bekendt; man forlanger, at "Orner" skal udgaa, og det finder jeg er højt uhenigtsmæssigt; derfor skal jeg tillade mig at foreslå det. Det samme er Tilfældet med Vædringsforslaget under Nr. 30. Det er en Bestemmelse, der saare let kan omgaaes, man kan endog saa indrette sig paa mange forskellige Maader, og det er ganske uhen-

sigtsmæssigt. Saa har et Mindretal foreslaet, at hele andet Stykke af § 11 skal udgaa. Det er formentlig med samme Motivering, i Kraft af hvilken man forlanger, at Litra a. til § 10 C. skal udgaa. Jeg vil ogsaa indstændig foreslå dette Forslag. Vædringsforslaget under Nr. 32 gaar ud paa at ændre en Multt paa 10 Kroner til en Multt paa 2 Kroner. De ærede Medlemmer, som holde af den ældre Lov af 1857 — og jeg synes, der er nogle, som have vist Fortærlighed for den — vil jeg gøre opmærksomme paa, at man dog burde være lige saa streng med Bødestemmelserne i det ny Lovforslag, som man har været i det ældre. Man har taget Tallet 2 fra det ældre Lovforslag, og det er ganske rigtigt: der staaar ogsaa 2, men den Gang var det Rigsdaler, nu er det Kroner, saa, naar man vil gaa ind paa det samme som tidligere, saa maa man i alt Fald sætte 4 Kroner, thi det er lig 2 Rigsdaler, ikke 2 Kroner. Det vilde være en aldeles urimelig Multt at gaa ned til 2 Kroner; og jeg antager, at, hvad der end sker, vil man blive enig om ikke at blive staaende ved de 2 Kroner. Vædringsforslaget under Nr. 33, der er stillet til § 16 og ikke til § 15, gaar ud paa, at visse Udgifter skulle godtgøres vedkommende Kreaturers Ejere. Jeg tror nok, at man i hvert Fald maa redigere Paragraffen noget skarpere og strengere med Hensyn til denne Bestemmelse: Det maa i hvert Fald være Udgifter, der særlig og med Ofre ere paabudte af Veterinærpolitiet, ellers kommer man til noget saadant som Udgifter til Sæbe, Kalk, Karflude og slygt, som man har paa Stedet. Man kan saaledes komme til mange underlige Ting, som saa skulle erstattes, og man kommer da til Bestemmelser, der ville være meget ubehagelige for Administrationen, til nogle ganske smaa Erstatningsbeløb, som det vilde være ganske urimeligt at fylde med. Udgifterne til Desinfektion ere ikke saa forstrækkelig store, selv under farlige Forhold; de blive næppe mere end 50 Øre pr. Kreatur for, hvad der anskaffes til Desinfektionen. Jeg kan som sagt gaa ind paa, at man her gør noget mere i Retning af Erstatningsydelse, men dog kun under bedre Garantier end dem, der her opstilles. Det samme gælder Vædringsforslaget under Nr. 34, hvor der er Tale om Opsøvelsen af Rum til de smittede Dyrs Afspørring. Det maa dog komme an paa, om det er nødvendigt at opsøve saadanne Rum. Det maa være saaledes, at vedkommende Ejer maa være pligtig til at levere de Rum, der findes paa Stedet, saa han ikke kan komme og sige: Nej, det passer mig ikke